

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Sanctis

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXX

Cur, & quacharitate in cibum potumq[ue] se nobis Dominus Iesus
reliquerit sumendum, Sermo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47060)

benedictionem (Eucharistiam dicit) libenter concurramus, caueamusq; ne
 loco laquei damnosam religionem diabolus nobis prætendat. Rectè dicitis:
 Scriptum non ignoramus, iudiciū sibi comedere & bibere illum, qui de pane
 comedit, & de calice bibit indignè. Ego igitur probo meipsum, & indignum
 inuenio. Quando igitur, quicumque tu es qui ista dices, dignus eris? quādo
 Christum reipsum offeres? Nam si peccando indignus es, & peccare non des-
 tinas (Quis enim delicta intelligit secundū Psalmistā) expers omnino eris
 huius vniuersæ sanctificationis. Quare pias quæso cogitationes suscipias,
 studiosè sanctæq; vitas, & benedictione (id est, Eucharistia) participes, quæ
 mihi crede, non mortem solum, verum etiam morbos omnes depellit. Se-
 dat enim cum in nobis manet Christus, sequentem membrorum nostrorum
 legem, pietatem corroborat, perturbationes animi extinguit: nec in qui-
 bus fumus peccatis considerat, sed ægrotos curat, collisos redintegrat, &
 sicut pastor bonus, qui animam suam pro ouibus suis posuit, ab omni nos
 erigit casu. Hæc Cyrillus. Clemens quoque Pontifex Maximus in quā-
 dam Epistola sic habet: In perceptione corporis & sanguinis Domini ma-
 gna discretio adhibenda est. Cauendum enim, ne si nimium in longum dif-
 feratur, ad perniciem animæ pertineat, dicente Domino: *Nisi mandu-
 caueris carnem filij hominis, & biberitis eius sanguinem, non habebitis vitam in vobis.*
 Erpost pauca: *Probet, inquit, seipsum homo, & sic de pane illo edat, & de calice bi-
 bat, vt videlicet ab operibus carnis purificans corpus animamq; suam, præ-
 paret se ad percipiendum tantum sacramentum. Et Diuus Hilarius Episco-
 pus. Timendum est, inquit, ne diu abstractus à corpore Christi, alienus re-
 maneat à salute. Qui peccare quieuit, communicare non desinat. Sunt & a-
 liz sanctorum Patrum consimiles sententiæ: sed eas huc adducere longum
 est. Ergo dilectissimi tantorum virorum adhortationibus prouocati de-
 mus operam correctiori vitæ vt corporis Domini sacramentum creber-
 rimè suscipiamus. Non nos inde abstrahat communis tepor. Inter multos
 desideres strenuè se gessisse, id virò præclare virtutis est. Christus Iesus, qui se
 nobis in via laborantibus ne deficiamus præbuit alimentum, idem ipse in
 patria se nobis seruat præmium, per infinita secula seculorum, Amen.*

Psalm. 18.

Communionis sacre frequentioris dāna quis.

Ioan. 10. D. Clemens Papa. Communio in frequentioris dāna quæ quis incurrat. 1. Cor. 11.

S. Hilarius.

SERMO IN EADEM SOLENNITATE.

Cur & qua charitate in cibum potumq; se nobis Dominus Iesus reliquerit sumendum.

Meritum sciri mirabilium suorum misericors & miserator Dominus, est am-
 dedit mentibus se. Psalm. CX. Nō pauca sunt quæ fecit Dominus mi-
 rabilia in cælo, in mari, & in terra, quæ propter hominē fecit quem
 creauit, in cuius solatiū ac auxiliū quæ videmus cuncta, partim in cibū, par-
 tim in potū, nōnulla in ministeriū vt angelos, solem, stellas, & lunā, quæ dā
 in exercitiū, vt sunt hominī quæuis contraria, immunda, toxica, aut mole-
 sta fecit. Quæ tamen cur faceret, non potior est ratio, quā eius bonitas chari-
 tatis erga nos, qua p hęc excitare nos voluit ad cognoscendū amandūq; se
 creatorē ac benefactorē nostrū. Hoc namq; & Paulus testatur, puta inuisibi-
 lia Dei

uisibilia inuisibiliaq; omnia vt propter homines creata sint. Rom. 1.

T. V
Z. Z

Creationis
beneficium
quantum exi-
gat gratitudi-
nem

Hierem. 19.

Psalm 34.

Labore qua-
to nos Deus
redemerit.

Ephes. 2.
Ioan. 3.
Iuoz. 1.

Modus redē-
ptionis ho-
minum quis
fuerit.

Lucz 19.

Ioan. 10.

Ephes. 31.

1. Pet. 2.

Ephes. 31.

Sub specie
panis & vini
cur Christus
se nobis reli-
querit in sa-
cramento.

lia Dei per ea que facta sunt cognosci oportere. Cognoscēda igitur, laudāda, amandāq; est bonitas creatoris nostri, qui tanti nos existimavit, ut nos, cum non essemus, nec ut conderemur meruimus, crearet, & propter nos omnia hæc visibilia, & inuisibilia faceret. Hoc igitur primum beneficiorum eius, quod quos scivit sibi rebelles ingratosq; creavit. Alterum est, cum nos in suum conditi, creatorisq; præceptum contempnimus, quod non quomodo meruimus, irreparabiliter nos à conspectu suo proiecit, sed cogitans cogitationes pacis, quomodo scilicet, quod in nobis deformatum erat, reformaret, quod amissum restitueret, & quod nisi succurreretur perire necessitaret, servaret, atque saluaret. Atque ideo ad ostendendam suæ erga nos admirabilem dilectionis magnitudinem, parum ei videbatur, quod nos crearet, maxime quod huius beneficij & donorum omnium (quæ obediētes vixissemus Deo in paradiso servassemus) fructu ipsi nos spoliavimus, felicitatem æternam, ad quam eramus creati, amisimus, ærumnas deniq; multas & calamitates, à quibus alioqui fuisset liberi, peccando incidimus. addidit aliud beneficium maius, quod sui amorem magis quoque nobis declararet, nosq; ad redamandum vehementius accenderet. Nam cum creavit ante, in hoc nunc recreavit, hoc est reparavit, licet non tam facile, quam creaverat recrearet: nam sine labore nos creavit verbo, sed non abique labore nos verbo redemit. Vis scire, quo nos labore redemerit? Propter nimiam charitatem suam, qua dilexit nos Deus misit Filium suum in similitudinem peccati, ut omnis qui credit in illum, non pereat sed habeat vitam æternam. Itaque verbum caro factum est, legem ac commissionem habens à Patre, quomodo recrearet, repararet, atque redimeret. Modus hic erat, ut triginta tribus annis propter nos in mundo exul, pauper & ignotus Dei Filius haberet, famem, tristitiam, frigus, æstum, sitim, fationes, necessitatesq; alias & ærumnas multas innocenter sustineret: prædicando circumiens, & quod perierat querens, dispersos Dei filios colligeret: tandem post varias multiplicesq; penas toleratas, animam suam pro illis in mortem traderet, quo nobis parceretur: & ipse peccatum quod non fecerat, exolveret: videretur propter iniquitates nostras, attereretur propter scelera nostra. Et ipse quidem nos gratis redimeret, ipse pro nobis percuteretur: nos vero eius liuore sanaremur. Hoc certe beneficium magnum fuit. Quos enim damnare debuit, pro illis damnatus est, quos æterno debebat igne punire, qui eisdem parceretur, omnium peccatorum ultionem in se recepit: nihil propterea à nobis exigens, quam ne dilectionis suæ erga nos immense obliuisceremur. Quod ne fieret, suavissimæ erga nos dilectionis beneficiorumq; exhibitorum memoriale seu monumentum nobis reliquit, pura semper sum in sacramento sub specie panis & vini. Neque enim satis illi erat, quod alia nobis dedisset omnia, nisi etiam daret nobis seipsum, & hoc in cibum & potum. Sed quare, inquires, in potum cibum que potius, quam in alia re? Quia nihil erat aliud, quo suum posset satis erga nos desiderium declarare, quam intime nos vellet sibi coniungi, quam in sacramento hoc panis & vini. Cibus enim & potus, præter alia dona quæcumque hoc habeat, vixit solum sine donum quoddam, seu beneficium dantis, sed etiam nutrimentum recipientis: hoc est, ut illa recipiens non tam ea habeat, quam in se illa tra-

uendo conuertat. Clarum est enim cibum & potum in hominis substantiam corporisq; humani alimentum conuerti, vt quod ante sumptionem erat cibus, efficiatur post sumptionem & conuersionem naturalem, hominis corpus. Voluit itaque Christus nos sibi coniungere, & quo posset modo maximè intimo nos sibi vnire. Quod vt nobis significaret, in cibum & potum sumendum, sub panis viniq; specie se nobis reliquit. Non tamen quomodo naturalis corporalisq; agit cibus, vt conuertatur in cibatum, aut idem fiat (vt sic loquar) cum cibato, sed vt eum, qui sua carne refectus est, in se conuertat, (quod longè præstantissimum est) secumq; vnum efficiat. Itaque memoriam fecit mirabilium beneficiorum suorum Dominus, pretiosissimum atque dignissimum quod habebat (hoc est, seipsum sub aliena specie) nobis relinquens, & nobiscum manens vsque in consummationem seculi. Quem in sacramento dum contemplamur, dum tractamus, dum offerimus, dum sumimus quoque, omnia hæc voluit in sui vt faceremus memoriam, recolentes, quanta nos dilectione dignatus sit, quanta misericordia peccatis nostris pepercerit, quanta damnationem æternam milleis commeritam clementia suspendit nobis, quam longanimiter nos diuini portauerit, qua charitate vigilauerit super nos, atque rebelles sapientissima sua benignitate ceperit, nobis semper benefecerit (licet ingratis:) propter nos denique incarnatus, contemptus, afflictus, fatigatus, persecutus, passus, vulneratus totus, atque cunctis viribus & sanguine exhaustus, tandem pro nobis mortuus sit. Voluit nos pius Dominus lux ad nos charitatis in hoc sacramento admonere, qua recalescentes, ipsum redamaremus. De hoc sacramento venerabili & pro huius institutionis dignatione festum diem agimus tam solennem, quam singularem. Is enim, cui festum hunc dedicamus diem, quem laudamus, cui gratias agimus, præsens est reuera nobiscum. Licet enim hæretici non credant Christum in hoc esse sacramento, nisi significatiue tantum: nos tamen Ecclesie sanctæ veræ filij nihil habemus sacramentaliter Domini corpus esse præsens, non vt corpus hoc sit sine anima, aut passibile: sed corpus hoc Christi idem quod habet in celo gloriosum, animatum, diuinitati vnitum (alioquin non idem foret corpus Christi) habemus nobiscum, veneramusq; in sacramento. Quamuis enim corpus Christi solum in specie panis sit ibi sacramentaliter, atque ex vi sacramenti: tamen concomitanter est ibi anima, sanguis, verbum ac tota trinitas, vt pote quæ nequeant à se separari. Nihil etiam nos mouet, quod hæretici dicunt. Christum cum diceret, *Hoc est corpus meum*, significatiue tantum locutum fuisse: quomodo dixerat, *Ego sum lux mundi*, *Ego sum vitis vera*, &c. huiusmodi, vbi certè se per similitudinem luci aut viti comparat. Nam hæc locutio instituentis sacramentum longè alio sit modo, quam reliquæ. Hic enim ponitur demonstratiuum pronomen, hoc, dicendo: *Hoc est corpus meum*. Habebat enim tunc panem in manibus, quem benedixerat Christus, atque discipulis trahebat sumendum, dicens: *Accipite, & manducate: Hoc est corpus meum*. Neque enim absque demonstratione, & indefinitè panem nominat corpus, quomodo nominabat se vitem veram, vt ad solam nominis significationem similitudinemq; recurramus: sed dicit. *Hoc est corpus meum*.

Vbi quæso similis est locutio in scriptura cum eiusmodi demonstratio
 ecc 3 ne, quæ:

Cibum potumque conuerti in substantiam summentis.

1. salm. 116.

Math. 26.

Christus quæta nos dilectione dignatus sit.

Christus quomodo catholice & vere creditur esse in sacramento.

Math. 26.

Marc. 14.

Lucæ 22.

1. Cor. 11.

Ioan. 6.

Ioan. 13.

Hoc pronomen quod significat in consecratione sacramenti.

Math. 26.

Lucæ 22.

IOAN. 1.
LIT. 28.
IOAN. 1.
MATTH. 26.
LUC. 22.
1. COR. 11.
Corpus qua-
le Christus
discipulis
dedit.

Sensus here-
ticorum de
hoc sacrame-
to cuiusmodi
sit.

Sensus ca-
tholicus de
hoc sacrame-
to quis.

IOAN. 6.

Communi-
care quid in-
terpretetur.

Preparatio
ad sacram
communio-
nem omnia
optima qua
sit.

LIT. 64.

ne, quæ significationem tantum, non veritatem exprimat? Nequaquam enim dicit Christus demonstrando, Ego sum hæc vitis, Ego sum hæc lapis, hæc petra, hæc agnus, sicut dixit: *Hæc est caro meum*. De cuius veritate etiam ne omnino dubitarem, mox addidit. Quod pro vobis tradetur. Dedit enim discipulis hoc corpus, quod tunc habebat videlicet passibile & mortale, hoc est, tradendum in mortem & crucifigendum: atque ideo dixit, quod tradetur. Quod enim aliud corpus, quam ipsum suum corpus dedit ad flagellandum pro nobis, & crucifigendum? Nunquid panis, quem (iuxta hæreticos) significatione corpus vocabat, pro nobis datus est in passionem & mortem? Aut nunquid similitudo corporis Christi pro nobis mortua est? Aut in mysterio tantum, non in vero corpore pro nobis passus est Christus. Quod si esset, quæ tunc nostra expectatio, aut quæ salus nobis ex tali figmento eveniret? Certè si quid boni hoc modo ibi fuerit, hæreticis relinquamus, ut fructum habeant suarum adinventionum. Nos verum Christi corpus intelligimus, credimus, offerimus & comedimus, quod pro nobis in mortem traditum est, quod resurrexit, quod denique sedet in caelo ad dexteram Patris. Huius gustu reficimur, hoc refecti confortamur, hoc manducantes vivimus: quia vitam animæ nostræ in ea nos recipimus, sicut ipse quoque dixit: *Qui manducat me, & ipse vivet propter me*. Neque enim carnem in hoc sacramento mortuam, sed spiritum summum vivificantem: Atque ideo quia multi idem corpus Domini accipimus, omnes etiam eodem Christi spiritu vegetamur. Hoc enim & vox illa, communicatio seu communicatio significat. Siquidem quid aliud est, communicare, quam cum reliquis fidelibus Domini corporis, & spiritus eiusdem participem se facere? Accedamus igitur mundi & simplices corde, & panem vitæ, qui de caelo descendit mundoque dat vitam, de altari sumamus. Ad huius summionem charissimi præparationem aliam nescio meliorem, quam ut sui profundissima qua potest, humilitatione se homo coram oculis Dei contemnat, accuset & vilificet, stupeatque dignationem erga se admirabilem incomprehensibilemque Iesu Christi Domini nostri, quæ tanti fecerit se, nosque omnes pannos viles ac menstruales tanta charitate complexus sit, ut fecerit nobis quod nulli hominum, imo quod reor nec angelorum cuiquam comprehensibile sit, se nobis in hoc sacramento tradens in cibum potumque: præsertim cum nullo posset modo alio nobis fieri vicinior, quam hoc modo, quo transformaret nos in se, unumque secum efficeret. Respondeat ergo amor & charitati ipsius fervor, devotio, desideriumque nostrum, ut simul propter maiestatem eius infinitam ibi latentem reverentes, ob vilitatem nostram humiles, & propter bonitatem eius nimiam accedamus desiderio ferventes. Præbet hæc nobis benignissimus ipse Dominus noster Iesus Christus, ut misericordissima eius dignatione digni efficiamur: quoniam nunquam ex nobis sumus, nisi indignissimi: & idem sibi in nobis præparet locum, qui habitare cupit nobiscum, sequi ipsum in nobis suscipiat, & quicquid in nobis defuerit, per gratiam suam suppleat, qui est benedictus in secula, Amen.